

ROSENIUS SAMLEDE VÆRKER

2.5 – GLÆDEN I HERREN

(s.73) *”for at vor glæde kan være fuldkommen”* 1.Johs. 1,4.

Sand kristendom er ikke noget tungt og trist. Da apostlen Johannes skrev sit første brev, skrev han det, *”for at vor glæde kan være fuldkommen”* 1.Johs. 1,4.

Guds rige består, siger Paulus, i *”... fred og glæde i Helligånden”* Rom. 14,17. Og da Jesus skærtorsdag aften spiste påskelammet sammen med sine disciple, brugte han to gange udtrykket: *” - for at jeres glæde kan blive fuldkommen”*. Herren selv ønsker, at hans disciple skal være glade. For os ligger der en herlig trøst i den tanke. Glæden – både deres og hans – skulle være fuldkommen, siger Johannes [som] i sit 2. Brev er inde på det samme: *”Jeg håber at komme til jer og tale mundtligt med jer, for at vor glæde må være fuldkommen”* [1.John. 1,12]. Dette er ikke blot et fromt ønske, men noget, der har den allerstørste betydning. Vil nogen mene, at en apostels vigtigste opgave må være at kræve – og formane til – gudsfrygt, ydmyghed og gode gerninger og at sådan formaning er det, vi mest af alt trænger til, så tager han fejl. Og tænker nogen: 'Om jeg er glad eller ej, det kan da kun angå

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 5: Glæden i Herren

mig selv personligt! Hvem skulle vel bekymre sig om det?', så viser det blot, hvor lidt han forstår af det hele. Johannes kender hemmeligheden i det, han skriver om. Han ved, at bor ikke glæden i hjertet, vil alle hans formaninger være meget lidt til nytte. Han ved, at *"Herrens glæde er vor styrke"* Neh. 8,10. Kan han gøre sine disciple glade, så har han også gjort dem stærke og udholdende.

David er inde på samme tanke, når han i Salme 119,32 siger: *"Jeg vil løbe dine buds veje, thi du giver mit hjerte at ånde frit"*. Og Paulus siger, at Guds fred skal bevare vore hjerter og vore tanker i Kristus Jesus (Fil. 4,7). (s.74) Så forstår vi, hvorfor vor bibel lægger så stor vægt på dette med glæden. Ingen har større grund til at glæde sig end Guds børn. 'Hele deres liv burde med rette være idel fryd og glæde'. Derfor bør de heller ikke lade dagliglivets små problemer stjæle deres glæde. Den må stadig fylde deres hjerte, ellers vil det snart se sig om efter andre glæder, for uden glæde kan det ikke leve. Sådan er hjertet. Kan det ikke nyde den hellige, himmelske glæde, vil snart de jordiske og syndige glæder fylde tomrummet derinde. Et menneske, som ikke har sin skat og sin glæde i Gud, har heller ingen kraft til sejr over synden. Det ved den vakte, som arbejder på at forbedre sig, men endnu ikke har smagt troens fred og glæde. Og det ved en kristen, hos hvem trællesindet atter tog overhånd, og som derfor har mistet sin glade frimodighed. Bekendelsen er forstummet, bønner er blevet en tung pligt og har mistet sin kraft, og hele det åndelige liv er blevet sløvt og slapt. Gode fortsætter er der nok af, men kraft til at føre dem igennem mangler. De alvorligste formaninger til gode gerninger bliver uden frugt, mens andre øver gode gerninger endda uden formaninger, fordi troens

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 5: Glæden i Herren

glæde er drivkraften i deres liv. Her kan måske nogen ville bemærke: Glæden i Herren er en troens og Åndens frugt. Den kan man ikke tage af sig selv. Den kan ingen nok så velmente formaninger frembringe. Det er sandt! Men også kærlighed, mildhed og ydmyghed er Åndens frugter, og alligevel formaner vi dertil i Guds ord. På samme måde formaner vi også til den Åndens frugt, der hedder glæde i Herren: *"Vær altid glade - - thi det er Guds vilje med jer"* 1.Tess. 5,16-18. *"Glæd jer altid i Herren..."* Fil. 4,4. Derfor bør vi stræbe efter at eje denne glæde, mister vi den, mister vi også vor kraft.

Glæden er afhængig af de ydre forhold, vil en anden sige. Når jeg har grund til at være glad, så er jeg glad. Men hvordan (s.75) kan jeg være glad, når ulykken rammer mig og sorgen fylder mit sind? Det er rigtigt, at så flygtig er al jordisk glæde. Men apostlen siger: *"Som bedrøvede, dog altid glade"* 2.Kor. 6,10. *"Jeg har glæde i overflod midt i al vor trængsel"* 2. Kor. 7,4. Og til os lyder hans opfordring: *"Glæd jer altid i Herren, jeg siger igen: Glæd jer!"* Fil 4,4.

Guds børn kan eje glæden også midt i den dybeste sorg. Det betyder ikke, at de er blottet for følelse. Så længe de er her på jorden, kender også de til smerte. Lyt til Asafs bekendelse i Salme 73,21-22: *"Så længe mit hjerte var bittert, og det nagede i mine nyrer, var jeg et dyr og fattede intet, jeg var for dig som kvæg"*. Men glædeskilden har han i behold [Salme 73,23-26]: *"Dog bliver jeg altid os dig, du holder mig fast om min højre; du leder mig med dit råd og tager mig siden bort i herlighed. Hvem har jeg i himlen? Og har jeg*

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 5: Glæden i Herren

blot dig, da attrår jeg intet på jorden! Lad kun mit kød og mit hjerte vansmægte, Gud er mit hjertes klippe, min del for evigt”.

Men at formane en vantro til glæde i Herren er lige så frugtesløst som at ville få vand til at brænde. Han har heller ikke nogen som helst grund til at være glad. Han lever jo under den Almægtiges vrede og haster mod den evige fortabelse. På ham passer ordene i Jak. 5,1: *”Klag og græd over den elendighed, som venter jer”*. Apostlenes opfordring til glæde gælder dem, som af Guds nåde er født på ny, Guds børn, som eje den Almægtiges venskab. De har i sandhed grund til at glæde sig, også når sorger og ulykker rammer dem. Er de end ikke altid glade, så er de dog altid lykkelige – og derfor burde de altid være glade. Men ingen kristen er udlært i den kunst. Følelsen veksler som skyer på himlen, men dybere og varigere end den følbare glæde er troens glæde. Det er den, apostlen tænker på, når han siger: *”Glæd jer altid!”* Og hemmeligheden ved denne glæde ligger (s.76) i tilføjelsen: *”i Herren”*, ikke i sølv og guld, ikke i lyst og sang, ikke i helbred og styrke, ikke i kunst og visdom, ikke i magt og ære, ikke i venskab og gunst, ja ikke engang i gode gerninger og hellighed. De ægte børn, som er under Guds Ånds tugt får heller ikke lov til at glæde sig ret længe i noget af dette. Dels er det en farlig glæde, som drager hjertet bort fra Herren. Han alene vil være sine børns sande glæde. Dels er det også en kort og usikker glæde. Den, der vil glædes altid – ja evindeligt – må glæde sig i Herren.

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 5: Glæden i Herren

Af Jesu advarsel til disciplene ser vi, at glæden over Åndens gaver er en farlig glæde. De kom og fortalte med begejstring, at de i Jesu navn endog havde uddrevet djævle. Men Jesus svarede: *"Glæd jer ikke over, at ånderne er jer lydige, men glæd jer over, at jeres navne er indskrevet i himlene"* Luk. 10,20.

I Jeremias 9,22-23 advarer Herrens Ånd: *"Den vise rose sig ikke af sin visdom, den stærke ikke af sin styrke, den rige ikke af sin rigdom, men den, som vil rose sig, skal rose sig af at han har forstand til at kende mig"*.

Herren, vor Gud er en nidkær Gud. Han tåler ikke, at hans brud har sit hjertes glæde i noget andet end i ham. Denne onde verden kaldes med rette en jammerdal. Lidelse og sorg, nød og smerte er syndefaldets følger, og en kristen må her dele kår med alle andre. Og ikke nok med det, under Åndens tungt pines hans stadig af sin onde natur, sin urolige samvittighed og Satans gloende pile. Desuden forbitres hans liv af modstand og hån fra den store mængde, som lever uden Gud. Derfor er det så nødvendigt for en kristen at have sin glæde i Herren alene. Skal han bevare sin hjertefred og ikke gå træt på vejen, behøver han i sandhed overmenneskelig trøst. Bestandig må han fordybe sig i den lykke og rigdom, han ejer i Herren. Paulus siger, at han ikke blot havde trøst, men glæde i overflod (s.77) midt i al sin trængsel. Hvordan er dette muligt? Vi har jo også ned gennem tiderne utallige eksempler på kristne, der med smil på læben og glæde i hjertet var villige til at lide tab på alt, ja, endog ofre deres eget liv.

Hvordan får man et sind, der i den grad er løst fra og uafhængigt af alt jordisk, at al verdens ondskab og alle helvedes magter ikke formår at berøve

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 5: Glæden i Herren

det freden og glæden. Det sker kun ved at eje en lykke så stor, at den langt overskygger alt andet. Eje den, ikke blot med sin forstand, men med sit hjerte, i levende tro og med fuld vished. Denne vished er Helligåndens værk. Derfor siger også Paulus, at fred og glæde er Åndens frugter [Gal. 5,22].

Men disse frugter findes kun, hvor hjertet er fyldt af sin store lykke. Lad os bruge et billede for at belyse dette: En lykkelig brud er på vej til sin brudgom, som hun elsker højere end sit eget liv. Før han fæstede hende til brud, levede hun i den dybeste fattigdom og nød. Han er rig og fornem og der venter hende nu sammen med ham et liv i rigdom, lykke og glæde. Er end rejsen besværlig – hun ænser det ikke. Lider hun tab på et eller andet – hun smiler kun. Mødes hun på vejen af vrede blikke eller onde ord – det forstyrrer ikke hendes glæde. Hendes brudgoms kærlighed er hende nok, og den lykke, hun ejer, fylder så helt hendes hjerte.

På samme måde, når det gælder vort forhold til Gud. Vort hjerte må være fyldt af den store, altoverskyggende lykke det er at eje den Almægtiges venskab, vide, at man er bestemt til evigt liv, er et Guds barn og en himmelens arving og udvalgt til brud for Herlighedens Herre. At kunne med hjertelig tillid læne sit hoved mod Frelserens bryst og med fuld trosvished sige: 'Min ven er min, og jeg er hans'. Det kan gøre vor glæde fuldkommen. Ikke fuldkommen som den engang skal være i himlen, men som vi i troen får lov at opleve den allerede her. Når alt, hvad vor frelser er og har, er vort, da kan vi med rette tale om en fuldkommen glæde. (s.78) Når således Johannes skrev sit

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 5: Glæden i Herren

brev, for at *”vor glæde kan være fuldkommen”*, kan vi så gå ud fra, at han i brevet også taler om, hvad der ligger til grund for vor glæde. Allerede i den første linje i kap. 1 finder vi en antydning af, hvori den dybeste kilde til trøst og glæde består. Apostlen begynder således: *”Det der var fra begyndelsen”* [1.Johs. 1]. Om end stormene raser, om end tiderne skifter – det, der var fra begyndelsen, er til evig tid vor faste borg. Det er kilden til en fred og glæde, der er uden lige, og som ikke kan rokkes. Hvor fattigt og trist blev ikke livet for en kristen, hvis han ikke daglig havde dette for øje. *”Det, der var fra begyndelsen,”* var altså til, før verden blev skabt. Og i 1.Johs. 2 får vi at vide, hvad det er, apostlen taler om: *”Livet blev åbenbaret – det evige liv, som var hos Faderen”*. Det er den samme apostel, som begynder sit evangelium således: *”I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. - Alt er blevet til ved det. - I det var liv, og livet var menneskenes lys. - Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os.”* [Johs. 1].

Apostlen vil allerførst påminde os om det evige og urokkelige i Guds nåde mod os i Kristus Jesus. Det er ikke noget nyt og ukendt, han forkynder. Tværtimod! Det er ældre end både himmel og jord. Thi før verdens grundvold blev lagt, har Gud udvalgt os i sin søn og besluttet, at han i tidens fylde ville sende ham til vor jord. Og den beslutning, Gud har fattet, står fast. Den kan aldrig i evighed ændres. *”Sine nådegaver og sit kald fortryder Gud ikke”* [Rom. 11,29], og ingen magt på jorden formår at tilintetgøre eller forhindre det, Gud har besluttet. Han har skabt millioner af verdener og med sit almagtsord anvist dem deres baner. Skulle da nogen eller noget kunne rokke hans evige forsæt. Vel førte hans modstander, djævelen, synd og død ind i

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 5: Glæden i Herren

menneskets liv, men Gud lod ikke mennesket blive i døden uden håb og uden redning. Livet, som var hos Faderen, måtte (s.79) åbenbares i kød og blive menneskenes lys, frelse og håb. Før verdens grundvold blev lagt, udvalgte Gud os i Kristus. Hvad der end måtte hænde os, hvad vi end måtte føle og se hos os selv – Guds evige forsæt står fast. Mennesket er skabt i Guds billede til at være hans barn og arving. Før verdens grundvold blev lagt, blev grunden lagt til vor frelse. Vi er udvalgt i Kristus. Han skulle råde bod på syndefaldet, blive vor anden Adam, vor stedfortræder, vor frelses banebryder, for at hver og en, som i tro vender sig til ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.

Derfor skabte Gud mennesket, skønt han forudså syndefaldet og den nød og elendighed, det ville føre med sig. Derfor blev også fra begyndelsen vor bolig i himlen gjort klar, og på den yderste dag skal vi møde indbydelsen af Kongens egen mund: ”Kom hid, min faders velsignede! Arv det rige, som har været jer beredt fra verdens grundvold blev lagt” [Matt. 25,34]. Men ikke nok med det. Også vor jordiske bolig blev indrettet med kongelig rigdom og pragt og forsynet med alt, hvad der kunne gavne og glæde os. Således at fordybe sig i tanken om Guds evige bestemmelse med mennesket kan mægtigt glæde og styrke et sorgfuldt hjerte. Hvor ofte har ikke en nedslået og bedrøvet kristen fundet trøst, når Guds Ånd gav ham at tænke som så: ’Du er jo dog et menneske!’ Og de tanker, Gud har tænkt om mennesket, er sprunget lige ud af Hans Faderhjerte. Desuden er Han den Almægtige Skaber. Aldrig kan du falde så dybt, at han ikke formår at oprejse dig. Da vore første forældre syndede – de, som dog havde alle betingelser for at holde Guds bud – opsøgte han da ikke sine faldne børn med en faders forbarmende kærlighed? Og har han ikke givet os sin enbårne Søn til broder og frelser? Det tyder dog ikke på

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 5: Glæden i Herren

ligegyldighed over for mennesket. Det vidner tværtimod om dyb og ægte faderkærlighed. Hvor meget godt vil ikke en sådan fader kunne gøre dig? (s.80)

Men der er i særdeleshed to ting, der vil stjæle en kristens frimodighed og hindre ham i at tilegne sig denne trøst. Den ene er synden. Han kender Guds vilje, men handler ikke desto mindre imod den – noget, som i høj grad må siges at være utilbørligt for en kristen. Det andet er hans hårde og kolde hjerte. Kunne han endda angre sin synd, blive rigtig sønderknust, bede flittigt og for alvor forbedre sig, kunne han måske gøre sig håb om Guds nåde. Men når han hverken kan angre, våge, eller bede, hvordan tør han da regne med at have en nådig Gud? – Vor frelse står og falder *ikke* med vor fuldkommenhed. Gjorde den det, var vi tusinde gange fortabte.

”Det, der var fra begyndelsen,” gælder mere. Før verdens grundvold blev lagt, har *Gud udvalgt os* i Kristus. Vor udvælgelse grunder sig således ikke på noget hos os selv. Før vi blev født, før himmel og jord blev til, ja, før verdens grundvold endnu var lagt, udvalgte Gud os i Kristus til børn og arvinger. Det er da klart, at han ikke så på noget hos os, men ene og alene på Kristus. Var vor synd end tusind gange større, formåede den ikke at gøre denne udkåring til intet og forhindre vor frelse. Dens grundvold er lagt på en så fast og urokkelig klippe, at hverken vor synd eller vort hjertes ondskab, ja ikke engang djævelens raseri kan omstyrte den.

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 5: Glæden i Herren

Vejer end din synd tungt i vægtskålen, så vejer det, Gud har gjort, dog tusind gange mere. Synes dit hjerte dig at være en afgrund af fordærvelse, så se på *”det, der var fra begyndelsen”*. Mener du med din omvendelse, din anger og bøn at skulle gøre noget til din frelse, så kommer du for sent.

Gud udvalgte os i Kristus, før verdens grundvold blev lagt. I Kristus udvalgte han os – ikke i dig eller mig eller nogen anden. Med Kristus har Gud gjort regnskabet op, og i Kristus er han forsonet. Så tidligt udvalgte han os, at intet menneske havde bedt ham om det eller kunne bevæge ham dertil ved nogen anger eller forbedring. (s.81) Han gjorde det *”ifølge sin egen viljesbeslutning til lov og pris for sin nådes herlighed”* [Ef. 1,4-6]. Vor frelse er lige så fuldt og helt Guds eget værk, som skabelsen af universet var det. Gud gør alt *”for sin egen skyld”* [Esaj. 43,25].

Det var af denne evige trøstekilde, martyrerne havde drukket, når de med glæde gik pinsler og bål i møde. Den sandhed, at Guds søn var blevet menneske og de hans brødre og medarvinger, beherskede dem aldeles. Den samme sandhed er for alle Guds børn den første og største grund for vor glæde i Herren. Vel er synden vort største onde, men denne nåde og glæde er endnu langt større. Herom siger Luther i en prædiken over Fil. 4,4: *”Eftersom vi lever omgivet af synd og meget andet ondt, som ængster og bedrøver os, så vil apostlen, at vi skal væbne os derimod. Om vi end til tider falder i synd, må glæden i Herren overgå sorgen over synden. Jeg gentager: Syndens natur er, at den fører sorg og en bævende samvittighed med sig. Dog skal vi*

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 5: Glæden i Herren

lade glæden få overmagten og lade Kristus være stærkere end vore synder. Johannes siger jo: "Synder nogen, så har vi en talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige" [1.Johs. 2,1], og et andet sted: "Om end vort hjerte fordømmer os, så er Gud dog større end vort hjerte og kender alt" [1.Johs. 3.20]. To ting er imidlertid nødvendige, for at denne velsignede trøst kan få magt over sorgen og styrke og glæde vore hjerter. Vi må eje den fulde vished om at være delagtige i det, Gud har gjort, og vi må daglig betragte og fordybe os i det. Derom taler Johannes videre, når han siger: "Det, vi har hørt, det, vi har set med vore egne øjne, det, vi skuede, og vore egne hænder følte på, ja, om livets ord, forkynnder vi" [1.Johs. 1,2]. Der går en triumferende vished gennem dette Johannes' vidnesbyrd. Det er, som vil han sige: 'Det er ikke noget usikkert, jeg forkynnder jer. Jeg har selv været til stede, set, hørt og oplevet det'. Johannes havde haft den lykke at ligge ved Jesu bryst. (s.82) Han havde vandret, hvilet og våget sammen med Jesus, han havde stået ved hans kors og været med, da han fór til himmelen. Intet under da, at glæden hos Johannes var den bærende kraft både i tjenesten og i lidelsen. I hans evangelium er det øjenvidnet, der taler. I kap. 1 siger han: "Vi så hans herlighed, en herlighed, som den enbårne søn har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed" [Johs. 1,14], og når han i kap. 19 fortæller, hvorledes der af Jesu gennemstukkede side flød blod og vand ud, tilføjer han: "Den, der har set det, har vidnet om det" [Johs. 19,35]. På samme måde aflægger Peter sit vidnesbyrd med øjenvidnets rolige overbevisning om dets sandhed. "Det var ikke kløgtigt opdigtede fabler, vi fulgte," siger han, "da vi kundgjorde jer vor Herres Jesu Kristi kraft og hans komme, men vi havde selv været øjenvidner til hans guddommelighed. Thi

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 5: Glæden i Herren

han fik ære og herlighed af Guds Fader, da denne røst lød til ham fra den majestætiske herlighed: ”Denne er min søn, den elskede; i ham har jeg velbehag. Denne røst hørte vi lyde fra himmelen, da vi var med ham på det hellige bjerg” 2.Pet. 1.16-18. Men vi, der ikke med egne øjne har set alt dette – hvad har vi at bygge vor vished på? Gud ske lov! ”Den, som tror på Guds Søn, har vidnesbyrdet i sig selv” [1.Johs 5,10]. Gud har ikke ladet sig selv være uden vidnesbyrd, og den, der ikke tror Guds vidnesbyrd, er med rette slået med blindhed, ligesom de vantro jøder på Jesu tid var det. De så hans gerninger lige så vel, som Johannes og Peter gjorde det, men så dog intet. Men den, som tror på Guds Søn, ser herlige ting. Han ser hos sig selv en ny skabning, lige så herlig og fuldkommen, som Guds skabning fra begyndelsen var det. Han ser Guds ords sandhed bekræftet både i jødernes skæbne og i hedningernes vildfarelser. Han ser, hvorledes ordet om den korsfæstede forkyndes over den ganske jord, og har deri det kraftigste bevis for Jesu Kristi opstandelse. Er ikke alt dette tilstrækkeligt? Men ikke alle har set det – kun (s.83) de, for hvem Gud vil åbenbare det. Kun ovenfra, fra lysenes fader, falder der lys over disse sandheder. Det andet, Johannes har vil lægge os på sinde, er nødvendigheden af den daglige fornyelse. Uden den er det umuligt at bevare glæden i Herren. Ikke blot en gang for alle, men atter og atter igen må vi fordybe os i de evige sandheder, der ligger til grund for vor frelse. Det er hemmeligheden i deres liv, der bestandig er fyldt af denne glæde. Her har vi også forklaringen på, hvorfor vore hjerter er så fattige på kraft, på glæde og fred. Alt andet betragter vi tusinde gange, blot ikke det, der giver liv og fred. Hvad gavner det os at høre og læse Guds ord, når vi samtidig har vore øjne rettet mod os selv. Det, vi daglig omgås og beskæftiger os med, vil fylde

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 5: Glæden i Herren

vort hjerte og præge vort sind. Det er mange kristnes alvorlige svaghed, at de ser så lidt på det store og herlige, der alene formår at fylde deres hjerte med glæde og fred, og så meget på det, der kun skaber smerte og uro. Derfor bør vi hjælpe hverandre, formane og opmuntre hverandre til mere at omgås med og fordybe os i de rigdomme vi ejer i Kristus. Anden vej til glæde og styrke findes ikke.”

Luther, den store doktor i teologien, hvis daglige beskæftigelse det var at granske og udlægge Guds ord, vidste intet andet råd til at fylde sin egen sjæls behov end det, enhver enfoldig kristen har: Han tog daglig for sig de tre troens artikler, de ti Guds bud samt nogle velkendte skriftord om Kristus, som han så for tusinde gang betragtede. Gud hjælpe os til at gøre det samme. Så skal vi *”øse vand med glæde af frelsens kilder”* [Esaj. 12,3].

Historik:

Indtastet: 5. september 2005

Korrektur: 12. september 2021

RoseniusNet.dk

Side 13 af 13